Bude věcí žalovaného úřadu, aby řídě se právním názorem zde nejvyšším správním soudem vysloveným, věc znovu posoudil a rozhodl, lze-li stěžovatele pokládati vzhledem k ustanovení §u 1, lit. a), čís. 2, za válečného invalidu.
(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 1928, č. 34199/28.)

---

§ 25. a) — Sourozenec nemá nároku na důchod vál. poškozenců.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 14. března 1927, č. j. 7444-V/1 a-1927, nepřiznalo ministerstvo sociální péče stěžovatelce důchod sourozenců podle §u 25, lit. a), zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., po zemřelém bratru.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Stěžovatelka domáhá se přiznání důchodu sourozenců podle §u 25, lit. a), zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., po zemřelém bratru.

Ustanovení toto zmocňuje pouze ministerstvo sociální péče, aby za podmínek v citovaném předpisu vytčených přiznalo důchod sourozencům, nezakládá však pro sourozence právního nároku na přiznání důchodu, a to ani tehdy, když jsou splněny podmínky tam uvedené.

Nepřísluší-li však stěžovatelce ze zákona právní nárok jí vznesený, nebylo zamítavým výrokem žalovaného úřadu porušeno žádné její subjektivní právo a nelze proto shledati naříkané rozhodnutí ani nezákonným, ani vadným, zejména snad proto, že neobsahuje bližšího odůvodnění.

Slušelo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.
(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 1929, č. 238/29.)

Zaopatření sirotka vylučuje nárok na důchod.

Výměry ze dne 12. ledna 1927, č. j. 885/27 a 4242/27, nepřiznal zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Bratislavě od 1. ledna 1926 ani důchod vdovský T. Ž., ani důchod sirotčí nezletilému J. Ž., nar. 12. května 1911.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 12. května 1927, č. j. 14872-V/1a-27, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost T. Ž. do hořejších výměrů zemského úřadu a potvrdilo napadené výměry z těchto důvodů:

„Podle zákona ze dne 4. května 1926, čís. 74 Sb. z. a n., nemá válečný poškozenec nároku na důchod od 1. ledna 1926, jestliže příjem jeho z činnosti hospodářsky samostatné dosažený v r. 1925 překročil 5000 Kč.

Podle §u 2, odst. 3, zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., započítává se poškozenci, jenž sám nemá samostatného příjmu, jenž však má rodiče povinné pečovati o jeho výživu, onen díl příjmu rodičů, který na něho podle počtu členů domácnosti vypadá.

Příjem z hospodářství, které stěžovatelka vede a z něhož užitek také bere, činil za rok 1925 podle úředního zjištění 28.870 Kč, takže vzhledem k tomu, že se stěžovatelkou žijí ve společné domácnosti ještě 2 synové, připadal na jednoho člena domácnosti příjem 9623 Kč, kterážto částka překročila jak zákonnou hranici příjmovou, tak i součet hranice a požitků, které by jinak stěžovatelce (900+450) a jejímu synu Josefu (400+200) příslušely.

Tvrzení stěžovatelky, že není sama majitelkou hospodářství, že sama nebéře z hospodářství užitku, nebylo konaným šetřením prokázáno a jest nerozhodným, ježto příjem dětí žijících s poškozencem ve společné